

[Socialministeren.]

læge Schou, det har været Genstand for Drøftelser i mange Aar, og der foreligger læssevis af Tryksager derom, i Tyskland f. Eks. — og med den administrative Bedømmelse af og Behandling af disse Spørgsmaal. Den anden Bemærkning, det er den, at ærede Medlemmer aldeles ikke maa tro, at de Specialister, der har nævnt Neurosernes Betydning i Forholdet til den sociale Lovgivning, underkender den sociale Lovgivnings afgørende Samfundsværdi; bortset fra enkeltstaaende socialt uforstaaende Elementer, der jo findes i alle Lejre, saa har Lægerne aldeles ikke disse Synspunkter. Derfor er det ærede Medlem Hr. Geert-Jørgensen galt underrettet, hvis han tror at kunne møde op her med Lægerne i al Almindelighed og med Neurologerne i Særdeleshed som Modstandere af den omhandlede Lovgivning, og han bør ved sine eventuelt fortsatte Angreb paalægge sig den største Forsigtighed, med mindre hans Indsigt paa disse Omraader i Modsætning til den nuværende Lægevidenskabs er saa stor, at han er i Stand til at definere Begreberne Nervøsitet, Hypokondri, Neurastheni og Hysteri, henholdsvis af funktionel Natur og paa organisk Basis, samt redegøre for disse Lidelsers nærmere indre Sammenhæng. For, som han talte første Gang forleden, maatte man nærmest tro, at han betragtede den funktionelle Neurose som en Art Indbildning, Skaberi, som en Art Spekulation fra den paagældendes Side. I øvrigt maa jeg efter mine Erfaringer hævde, at Lægerne vel har en Mængde fornemme Betegnelser for disse mange forskellige Nervetilfælde — jo finere Navne, des mindre Viden, det ser man jo hyppigt —, men at der i Virkeligheden paa Videnskabens nuværende Trin aldeles ikke blot af den Omstændighed, at der ingen organiske Lidelser kan paavises, kan slttes noget om, at saa fejler en Person med funktionel Neurose heller ikke noget uden i sin egen Indbildning; thi dertil ved man alt for lidt om Sjælelivet, ja, endog om Hjernens Funktioner. At rejse en Debat om disse Problemer her i Folketinget, selv om man har en Pjece som Grundlag, saaledes som det ærede Medlem Hr. Geert-Jørgensen, bliver derfor til syvende og sidst en Dilettants prisværdige, men temmelig mislykkede Forsøg paa at spille en Hovedrolle i en Tragedie, hvor de Aktører, der kan magte Rollen, endnu ikke findes.

Under Diskussionen om al denne Nervøsitet blev der fremsat en Udtalelse, som jeg maa beklage. Den gik ud paa, at der i

Sygekassekredse er ved at indarbejde sig en dybt rodfæstet Mistillid til Invalideforsikringsraadets Afgørelser. Efter min bedste Overbevisning fortjener det store og omhyggelige Arbejde, der udføres i Invalideforsikringsraadet under en baade interesseret og forstaaende Ledelse, ikke denne Mistillid.

Det ærede Medlem Hr. Geert-Jørgensen fremsatte dernæst en længere Udtalelse om det dyre Døvtummevæsen og om Forholdet mellem Statens Døvtummeinstitutter og de private Døvtummeskoler, hvis Oprettelse det ærede Medlem vilde have lettet gennem Lovgivningsforanstaltninger. Det ærede Medlem siger oven i Købet, at nu hævder man, at det at undervise døvtumme Børn i Artikulation, det vil altsaa sige Tale, ikke er vanskeligere end at ethvert velbegavet Menneske let kan lære det, og derfor kunde man tænke sig oprettet ved de kommunale Skoler, som ligger paa centrale Steder, Afdelinger for døvtumme Børn, hvor disse fra en videre Omegn kunde samles til Undervisning, og hvor de kunde være fælles med de almindelige Skolebørn om visse bestemte Fag, de manuelle, men skulde undervises særlig i de Fag, hvor de ikke kunde undervises sammen med andre Børn, navnlig i alle Fortællefag.

Jeg ved ikke, hvem „man“ er, men jeg ved, at denne Paastand aldrig er blevet fremsat overfor Ministeriet eller i den danske Fagpresse fra ansvarlig, sagkyndig eller anden Side, heller ikke under Forhandlingerne paa Rigsdagen om Loven af 31. Marts 1926. Jeg føler mig overbevist om, at Paastanden er ganske urigtig. Til at blive en brugbar Artikulationslærer hører ikke alene almen Intelligens, men bl. a. ogsaa et saa fintmærkende Øre, at det er helt hen i det blaa, hvis man tror, at ethvert velbegavet Menneske „kan være det“. Det at blive en brugbar Artikulationslærer kræver ganske særlige Forudsætninger, en aarelang Uddannelse og en daglig Øvelse, og det er derfor fuldstændig rigtigt, naar Tjenestemandsløven i § 798 kræver en Prøvetid paa mindst 3 Aar som Betingelse for fast Ansættelse ved Statens Døvtummeskoler og Institutter.

Men Døvtummeundervisningen er for øvrigt ingenlunde klarert ved, at Børnene lærer at artikulere, altsaa at tale. Mon det ærede Medlem er klar over, at den døvfødte skal lære ikke alene at læse og udtale, men ogsaa at forstaa saa at sige hver eneste Glose i Sproget. Som det mulig vil være det ærede Medlem bekendt, er